

[Handelsministeren.]

Maade som andre Firmaer med deres Værdier, alligevel altid har en Risiko, idet der ikke nogen Sinde gives Eksportkredit til det fulde Beløb, Varen skal betales med i det Land, som modtager Varen. Den Margin, her er Tale om, er vekslende, men der er ikke Tvivl om, at de paagældende Firmaer faktisk alligevel selv løber en Risiko ved at eksportere under saadanne Omstændigheder, hvor Staten har overtaget Risikoen alene uden Regres til selve Selskabet for det Beløb, Staten er gaaet i Borgen for. Det er ogsaa nævnt, at man eventuelt kunde aftrappe Beløbene i Fremtiden, kunde nøjes med et mindre Maksimumbeløb. Det er klart, at Forholdene kan forme sig saaledes, at man i Fremtiden kan klare sig med et mindre Beløb. I Øjeblikket er det i alt Fald min Opfattelse, at man ikke kan klare sig med et mindre Beløb end det, her er Tale om, og det har Folketingets Finansudvalg ogsaa givet sin Tilslutning til, og formentlig vil denne Tilslutning blive yderligere styrket derved, at Folketinget vedtager det Ændringsforslag om en Anmærkning, her er Tale om. Det forhindrer jo ikke, at Forholdene efterhaanden kan forme sig paa en anden Maade, saaledes at man kan komme ind paa en Aftrapning, men derom kan jeg slet ikke udtale mig i Øjeblikket. Jeg skal give Finansudvalget Besked om Forholdene, saaledes som jeg skønner, de ligger, naar Finansudvalget kommer i Virksomhed igen til Efteraaret. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Korsgaard i den Betragtning, han gjorde gældende med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Eksportkreditter skulde gives i Henhold til en Anmærkning paa Finansloven eller ved en særlig Lov. Jeg har allerede i forrige Rigsdagssamling stillet Forslag om, at Eksportkreditforholdet ordnedes ved særlig Lov, og altsaa taget mit Standpunkt dertil, og jeg skal som Følge deraf ikke have noget som helst at indvende imod, at man ogsaa i Fremtiden vil søge at faa denne Bemyndigelse til at kautionere for Varer, der eksporteres til Udlandet, ordnet ved særlig Lov, i Stedet for paa Finansloven. Naar det ikke har kunnet ordnes ved særlig Lov i Aar, og jeg har foreslaaet en Anmærkning paa Finansloven i Stedet for at stille Forslag om en Ændring til den gældende Lov, er det, fordi det ikke var muligt for mig før paa et saa sent Tidspunkt, som sket er, at faa fuld Klarhed over, hvorledes For-

holdet laa, og saa skønnede jeg, det var rimeligt at ordne Sagen ved en Anmærkning paa Finansloven, og det har Finansudvalget da ogsaa været enig med mig i, og det takker jeg Finansudvalget for.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger til et andet Spørgsmaal, som har været berørt, nemlig Sukkerroespørgsmaalet. Her er der ikke fuld Enighed om, at Pengene skal betales til Sukkerroedyrkerne, og det undrer mig noget, for Pengene er faktisk bevilget, og bevilget paa en saadan Maade, at der ikke er nogen Mulighed for hverken Rigsdagen eller Staten paa noget Tidspunkt at springe fra. Jeg kunde forstaa, om Venstre i Henhold til dets tidligere Stilling rent formelt vilde protestere imod, at Bevillingen blev givet, men det er mig noget uforstaaeligt, at Venstre nu vil stille sig paa det Standpunkt positivt at stemme imod Bevillingen. Jeg synes ikke, det kan være rigtigt, og jeg spørger da det ærede Medlem Hr. Kyed, der jo gaar ind for den Betragtning, at man godt kan stemme imod, at Staten opfylder sin Forpligtelse i Henhold til faktisk vedtagen Lov, om det ærede Medlem vilde tilraade Rigsdagen at stille sig paa det samme Standpunkt i det Tilfælde, at det var Venstre, der havde Flertal i Rigsdagen og var i Stand til at gennemføre en Nægtelse af Bevillingen. Vilde det ærede Medlem Hr. Kyed i saa Tilfælde indtage det samme Standpunkt, som han indtager nu; thi vilde han ikke det — og det maa jeg tro han ikke vilde —, synes det mig, at han og Venstre burde have nøjedes med at give deres Mening til Kende ved en mere formel Protest og ikke ved denne absolutte Afvisning ved positivt at stemme imod Forslaget om af Statskassen at yde denne Bevilling, som faktisk allerede er givet, eller som der i hvert Fald er givet Tilsagn om i Henhold til særlig Lov. Det vilde ikke kunne nytte i dette Tilfælde at faa vedtaget en Lov om, at man ikke vilde vedstaa den Lov, man allerede har faaet vedtaget, thi det vilde være ensbetydende med et eklatant Brud paa det Tilsagn, der er givet de paagældende.

Det ærede Medlem Hr. Kyed gjorde nogle Bemærkninger om Sukkerfabrikernes Stilling og sagde, at der var slet ikke Tale om, at Sukkerfabrikkerne sidste Aar havde givet 600 000 Kr., de havde givet et meget mindre Beløb. Men dette kan ikke være rigtigt. Det Beløb, som Sukkerfabrikkerne gav sidste Aar, vilde de utvivlsomt ikke have givet, hvis ikke Staten var traadt ind med sin Bevilling. Og jeg har saa meget mere Ret i denne Betragtning, som Sukkerfabrikkerne har meddelt mig, at de i Aar